

мнозина астрономи сж наречени „морета“, сж обширни пустини по нейната повърхност. Толкова малко вода има по лунната повърхност, че практически се приема тя за безводна.

Ракетнитѣ пжтници, следователно, които биха пристигнали нѣкога на Луната, ще трѣбва да носятъ съ себе си и вода за презъ цѣлия престой, защото иначе биха рискували наново своя животъ, следъ като сж преминали всички опасности на това необикновено пжтуване.

Ако вземемъ височинитѣ по Луната пропорционално на голѣмината ѣ, въ сравнение съ земнитѣ, тѣ сж много по-високи. Така напримѣръ, Монъ Бланъ на луннитѣ Алпи е 3,600 метра високъ, докато върховетѣ на нейнитѣ Апенини достигатъ до 5,400 метра надъ равнината. Като направимъ сравнение съ диаметъра на луната, горнитѣ височини се явяватъ извънредно голѣми споредъ нашитѣ земни понятия. Трѣбва, обаче, да не се забравя, че тѣзи височини не сж мѣрени отъ равнището на морето, както това е на земята, а отъ дъната на предполагаемитѣ морета. Ако бихме измѣрили и земнитѣ височини отъ дъното на морето, то тѣ, взети пропорционално, биха били даже по-високи отъ височинитѣ по Луната.

Вече казахме, че вследствие завъртането на Луната около своята собствена ось, за точно сжщото време, за което тя обикаля около земята, ние виждаме само едната страна на нашия спжтникъ и една много малка частъ отъ другата, дължаще се на слабото повиване, ту къмъ едната, ту къмъ другата посоки.

Задава се често въпроса, като какво представлява другата, невидимата за насъ земнитѣ обитатели, частъ на Луната. Навѣрно и другата страна е подобна на тази обърната къмъ насъ и съ която ние